

РЕШЕНИЕ

№ 2182

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12317** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „М. Б.“ Е., със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Решение №Ц1040-21/17.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството против Задължителни предписания, издадени от Н. Л. -Старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ -- С.-град с № ЗД-1-21-00829637/23.10.2020 г. Навеждат се оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради неправилно приложение на закона. Искането към съда е да отмени оспореното решение на Директора на ТД на НАП – С. град и потвърдените с него задължителни предписания.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез адв. Д., поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юриконсулт В., оспорва жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Искането към съда е да отхвърли подадената срещу него жалба като неоснователна. Претендира разноски по делото.

От фактическа страна.

Жалбата е подадена от лице по чл.147, ал.1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл.149, ал.1 от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл.118, ал.1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – С. град, поради което е процесуално допустима.

От административната преписка се установява, че оспореното в настоящото поризводство решение, с което са потвърдени задължителните предписания е издадено в резултат на извършена частична ревизия на разходите на ДОО за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г. на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с издаването на Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020 г.

При проверката е установено, че Д. А. К., ЕГН [ЕГН] има сключен трудов договор № ЕС 177/27.11.2018 г. с [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 114 и във връзка с чл. 70, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), назначен на длъжност „Технически сътрудник - административни отдели» с код по НКПД 4110-2005, с 32 - часова работна седмица при работно време - 8/осем/ часа на ден (от понеделник до четвъртък), с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 270,00 лв., считано от 03.12.2018 г. Към момента на проверката трудовият договор е прекратен. Трудовото правоотношение е декларирано по чл. 62. ал. 5 от КТ.

Съгласно представения от осигурителя „М. Б." дневник за приети документи, съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата за парични обезщетения и помощи от ДОО /НПОПДОО в сила от 01.01.2016г./, за м.02.2020 г. и м.03.2020г., лицето е представило болнични листове за временна неработоспособност, както следва: бл. № 20198499113 от 06.01.2020 г. за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. Вкл. -вх. № 3194/03.02.2020 г. - постъпило Приложение № 9 в ТП на НОИ и бл. № Е20199364216 с период на временна неработоспособност от 17.02.2021г. до 14.03.2020 г. вкл. - вх. № 3299/02.03.2020 г. - постъпило Приложение № 9 в ТП на НОИ. На база декларираното от осигурителя в удостоверения приложения № 9, на Д. А. К. е било изплатено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. и за периода от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г. вкл.

От представените първични финансово-счетоводни документи е видно, че осигурителят с начислил и изплатил трудови възнаграждения на Д. А. К. за м.01.2020 г., м.02.2020 г. и м.03.2020 г., като лице по трудово правоотношение на 8 часа работно време, с осигурителен доход и стаж.

Съгласно трудовия договор и съгласно представения график и отчетни форми лицето е отработило и е в дни в осигуряване, както следва от 02.01.2020 г. 06.01.2020 г. до 09.01.2020 г. вкл., от 13.01.2020 г. до 16.01.2020 г., от 20.01.2020 г. до 23.01.2020 г. и от 27.01.2020 г. до 30.01,2020 г.; за м.02.2020 г. - отработени дни - 4, платен отпуск - 4 дни, болнични работодател 3 дни и болнични ДОО - 5 дни; Съгласно трудовия договор и съгласно представения график и отчетни форми лицето е отработило и е в дни в осигуряване, както следва от 03.02.2020 г. До 06.02.2020 г. вкл., от 10.02.2020 г. до 13.02.2020 г., от 17.02.2020 г. до 20.02.2020 г. и от 24.02.2020 г. до 27.02.2020 г. за м.03.2020 г. - за 17 дни във временна неработоспособност и осигурителен доход в размер на 0.00 лв. Съгласно трудовия договор, представения график и отчетни форми лицето с следвало да отработи и е в дни в осигуряване, както следва на 02.03.2020 г., от 04.03.2020 г. До 05.03.2020 г., от 09.03.2020 г. до 12.03.2020 г., от 16.03.2020 г. до 19.03.2020 г. и от 23.03.2020 г. до 26.03.2020 г. и от 30.03.2020 г. до 31.03.2020 г.;

При проверка на данните в Регистъра на осигурените лица, съгласно чл. 5, ал. 4 от

КСО и Наредба Н-8/29.12.2005г. /в сила до 31.12.2019 г./, е установено, че осигурителят за м.01.2020 г. коректно е декларирал бр. отработените дни, зачитащи се за осигурителен стаж, а именно 02.01.2020 г., от 20.01.2020 г. до 23.01.2020 г. и от 27.01.2020 г. до 30.01.2020 г., но за периода от 06.01.2020 г. до 16.01.2020 г. некоректно е декларирал - 3 дни временна неработоспособност за сметка на работодателя и 5 дни във временна неработоспособност, тъй като според органа по обществено осигуряване е приел, че лицето е с прекъснато осигуряване на 03.01.2020 г. /петък/. Установено е, че за м.02.2020 г. за периода от 17.02.2020 г. до 28.02.2020 г. некоректно е декларирал - 3 дни временна неработоспособност за сметка на работодателя и 5 дни във временна неработоспособност, а за м.03.2020г. още 08 дни във временна неработоспособност, тъй като лицето е с прекъснато осигуряване на 14.02.2020 г. /петък/. С оглед на обстоятелството, че на 03.01.2020 г. /петък/ и на 14.02.2020г. /петък/ К. е с прекъснато осигуряване, то към датата на настъпване на временната неработоспособност по б.л. № 20198499113 - 06.01.2020 г. и по б.л. № E20199364216 -17.02.2020 г., същата не е имала качество на осигурено лице, по смисъла на § 1, ал. I, т. 3 от ПЗР на Кодекса за социално осигуряване /КСО/, тъй като към деня предхождащ временната неработоспособност не е упражнявала трудова дейност, за която да подлежи на осигуряване.

Предвид гореизложеното, към датата на настъпване на временната неработоспособност 06.01.2020 г. и 17.02.2020 г., констатирана с първични болнични листове за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. вкл. и от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г. вкл административния орган е приел, че Д. А. К. е била с прекъснати осигурителни права.

В резултат на тези констатации са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-0082963П 23.10.2020 г., от Старши инспектор по осигуряването в Дирекция "КПК" при ТП на НОИ - С. град - Н. Л.. относно корекция на данни, подадени в регистъра на осигурените лица за лицето Д. А. К. за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г., както и корекция на Приложение № 5 към болничен лист № 20198499113 за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. вкл. и към болничен лист № E20199364216 за периода от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г., като декларира в г. 1, че към деня на временната неработоспособност лицето не е осигурено за съответния риск. а в т. 9 попълни нула работни дни или работни часове през период на болничен лист с право на парично обезщетение и работни дни/работни часове, за които осигурителят изплаща възнаграждение.

С Решение №Ц1040-2117.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, е отхвърлена жалбата ѝ против Задължителни предписания, издадени от Н. Л. -Старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ -- С.-град с № ЗД-1-21-00829637. 23.10.2020 г..

В хода на съдебното обжалване страните не са ангажирали доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

От правна страна.

При горните фактически констатации, според настоящият състав на Административен съд – София град спорът е правен и касае законосъобразността на Решение №Ц1040-2117.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, и потвърдените с него

Задължителни предписания с № ЗД-1-21-00829637/23.10.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

Оспореното решение е валидно и допустимо. Издадено е след надлежно сезиране с жалба по реда на чл.117, ал.1 от КСО и в срока за обжалване по чл.117, ал.2, т.2 от КСО. Постановено е в едномесечния срок по чл.117, ал.3, изр.1 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл.117, ал.3 от КСО – Директор на ТП – С. град. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отрадени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Решението обаче е материално незаконосъобразно.

Правилно Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че разпореждането, предмет на контрол е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл.114, ал.3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

Разпореждането е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на чл.59, ал.2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Правния въпрос, относно който страните спорят е дали административния орган е изтъквал правилно разпоредбата на чл.10 от КСО относно началния момент на осигуряването във връзка с началото на полагане на труд съгласно чл.4 от КСО до прекъсването.

За да отговори на този въпрос, настоящия съдебен състав с оглед възприетата фактическа обстановка, съобрази, че трудовият договор, сключен на основание чл. 114 от Кодекса на труда между дружеството жалбоподател и Д. К. е за работа през определени дни от месеца .

Съгласно чл. 4 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), действащи към датата на издаване на процесните оспорени в настоящото производство актове, работниците и служителите подлежат на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове по КСО, независимо от броя на работните дни/часове през календарния месец и основанието, на което е възникнало трудовото правоотношение. Изключение правят единствено лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ (основание чл. 4, ал. 10 от КСО), но разглежданият случай категорично не попада в тази хипотеза.

Това означава, че Д. К., поначало е била осигурена за всички осигурени социални рискове по КСО, включително за общо заболяване и майчинство.

Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО, осигуряването за държавното обществено осигуряване възниква от деня, в който лицето започне да упражнява съответната трудова дейност по КСО и продължава до нейното прекратяване.

С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е въведено определение на осигурено лице за целите на ДОО: "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Ето защо, съдът намира, че осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите, които се зачитат за осигурителен стаж без да се правят осигурителни вноски (по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО), в това число периодите на отпуските за временна неработоспособност. Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност при условията, определени в чл. 40, ал. 1 от КСО. За първите три работни дни от временната неработоспособност осигурителят изплаща на осигуреното лице 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение (основание чл. 40, ал. 5 от КСО). Това възнаграждение е осигурителен доход по смисъла на КСО и върху него се дължат осигурителни вноски за ДОО.

Спецификата в случая произтича от факта, че денят, в който лицето трябва да започне да отработва определените за съответния месец дни, се припокрива с деня на настъпване на временната неработоспособност, като непосредствено преди това работникът е с прекъснато осигуряване предвид характера на трудовото правоотношение (работа през определени дни от месеца).

А това неизбежно поставя съществения въпрос счита ли се лицето за осигурено във въпросния ден, отговорът на който е от решаващо значение както за правото на обезщетение за временна неработоспособност, така и по отношение на осигурителните вноски за първите три работни дни от нея. От съществено значение в настоящия случай е наличието на валидно трудово правоотношение, по което преди да настъпи временната неработоспособност, лицето вече е започнало да упражнява трудова дейност по КСО, макар и само през определени дни от предходните месеци (предвид спецификата на трудовия договор по чл. 114 от КТ).

Ето защо за съответстващо на закона би било тълкуваната разпоредба да се възприеме в смисъл, че осигуряването на работника е възникнало и въпреки съответните прекъсвания същият следвало да се разглежда като осигурено (за общо заболяване и майчинство) лице в деня на настъпване на временната неработоспособност, независимо че същият съвпада с деня, в който лицето трябва да започне да отработва определените дни за разглеждания месец, както по отношение правото на парично обезщетение за временна неработоспособност, така и във връзка с изплащането на възнаграждение по чл. 40, ал. 5 от КСО. При валидно сключен договор и възникнало трудово правоотношение, фактическото престигане на трудова дейност не е правопораждащият юридически факт, поради което и лицето може да се ползва от правата си по КТ и по КСО, независимо от момента на настъпване на временна неработоспособност - В т.см. Решение № 4384 от 28.03.2013 г. по административно

дело № 1435/2013. на ВАС.

След като е достигнал до различен извод относно приложението на материалния закон от този обоснован от съда в настоящото решение, административния орган е постановил едно решение, което е несъответно на закона и като такова същото подлежи на отмяна.

Относно разноските.

С оглед изхода от спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „М. Б." Е., със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Решение №Ц1040-21/17.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството против Задължителни предписания, издадени от Н. Л. -Старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - С.-град с № ЗД-1-21-00829637/23.10.2020 г.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. град да заплати на „М. Б." Е., със седалище и адрес на управление в [населено място] сумата от 100 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: